

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 5C/57/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717213562
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriel Štefanič
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2018:7717213562.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Michalovce, sudca JUDr. Gabriel Štefanič, v spore žalobcu Košický samosprávny kraj, Námestie Maratónu mieru 1, Košice, IČO: 35 541 016 proti žalovanej U.. U. K. - F. W., C.: XX XXX XXX, M.. O. XX, U., o zaplatenie 379,08 eur s príslušenstvom t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 379,08 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 18.08.2017 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd konanie v časti zaplatenia 5,05 % ročného úroku z omeškania zo sumy 379,08 eur od 20.01.2016 do 15.03.2016 a 5 % úroku z omeškania zo sumy 379,08 eur od 12.08.2016 do 17.08.2017 z a s t a v u j e.

III. Súd priznáva žalobcovi plnú náhradu trov konania o ktorých bude rozhodnuté osobitným rozhodnutím.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 17.08.2017 domáhal voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 379,08 eur spolu s príslušenstvom, a to na tom základe, že rozsudkom sp. zn. 12C 131/2005-456 zo dňa 27.06.2013 Okresný súd Rožňava zamietol žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Aj napriek podanému odvolaniu Okresný súd Rožňava vydal dňa 20.11.2013 doplniací rozsudok č. k. 12C 131/2005-505, ktorým zaviazal žalobcu nahradiť oprávnenej - U.. R. T. F. trovy súdneho konania vo výške 2.824,86 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Na základe vyššie citovaných rozhodnutí bolo začaté exekučné konanie a dňa 12.06.2014 bolo žalobcovi doručené upovedomenie o začatí exekučného konania, vykonávaného na základe exekučného titulu v súlade s poverením na vykonanie exekúcie, ktoré vydal Okresný súd Košice I pod č. 5802 080733* zo dňa 27.05.2014, vedené na Exekútorskom úrade Michalovce, súdnou exekútkou U.. U. K. pod sp. zn. EX 333/2014. Žalobca ako povinný v exekučnom konaní uhradil pohľadávku oprávnenej v exekučnom konaní, ako aj trovy exekučného konania spolu vo výške 3.437,73 eur, pričom istina predstavovala 3.058,65 eur a trovy exekučného konania 379,08 eur bezhotovostným prevodom na účet súdnej exekútky dňa 17.06.2014, čo bolo potvrdené aj súdnou exekútkou, a to konečným vyúčtovaním exekučného konania podľa ust. § 60 ods. 2 Exekučného poriadku zo dňa 19.06.2014.

2. Dňa 31.08.2015 Krajský súd v Košiciach vo veci odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 27.06.2013 č. k. 12C 131/2005-456 v spojení s doplniacím rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 20.11.2013 č. k. 12C 131/2005-505 vydal uznesenie č. k. 6Co 232/2014-517, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s doplniacím rozsudkom, okrem iného aj vo výroku o náhrade trov konania a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Predmetné uznesenie, voči ktorému odvolanie nie je prípustné bolo žalobcovi doručené dňa 19.01.2016, kedy sa žalobca dozvedel,

že právny dôvod na základe ktorého bolo voči nemu vedené exekučné konanie pod sp. zn. EX 333/2014 odpadol a teda zo strany žalovanej došlo v jej prospech k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu vo výške 379,08 eur titulom zaplatených trov exekučného konania. Žalobca svoj návrh právne oprel o § 451 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník s tým, že bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a preto podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobca má nárok voči žalovanej, aby táto bezdôvodné obohatenie žalobcovi vydala, keďže sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila.

3. Súd vo veci vydal dňa 06.09.2017 platobný rozkaz č. k. 5C 57/2017-29, ktorý bol žalovanej doručený 11.09.2017. Dňa 20.09.2017 podala žalovaná voči citovanému platobnému rozkazu odpor v ktorom namietala správnosť doručenia predmetného platobného rozkazu, a to z dôvodu, že tento bol doručený a prevzatý jej zamestnankyňou, ktorá je síce splnomocnená na preberanie pošty, ale tej ktorá sa týka výkonu jej povolania súdnej exekútorke a týka sa jednotlivých exekučných konaní. Pri doručení platobného rozkazu podľa názoru žalovanej došlo k porušeniu § 266 ods. 1 a § 106 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku. Ďalej uviedla, že žaloba tvoriaca predmet sporu v konaní 5C 57/2017 Okresného súdu Michalovce bola podaná predčasne, a to z toho dôvodu, že odvolací súd zrušil pôvodný rozsudok 12C 131/2005-456 zo dňa 27.06.2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom 12C 131/2005-505 zo dňa 20.11.2013 Okresného súdu Rožňava, a to uznesením Krajského súdu v Košiciach 6Co 232/2014-517 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaná na základe zrušujúceho rozhodnutia vyslovila záver, že vec 12C 131/2005 nebola teda právoplatne rozhodnutá, ale v konaní sa pokračuje, pričom predmetom ďalšieho konania je aj suma trov konania, keďže došlo k zrušeniu vyššie citovaných prvostupňových rozhodnutí, aj čo sa týka rozhodnutia o trovách konania. Z uvedeného dôvodu s odvolaním sa na uznesenie Najvyššieho súdu SR č. j. 7Cdo 85/2013 zo dňa 09.04.2014 mala žalovaná za to, že ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok (ktorý toto právo iba deklaroval) bol, či nebol zrušený. Zrušením rozhodnutia na základe ktorého bolo plnené by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené, len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Ďalej namietala nedostatok pasívnej legitímácie, nakoľko uplatnený nárok žalobcu nevyplýva zo súkromného práva. Išlo o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcií štátu a preto na strane exekútora nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Tento svoj názor oprela o ust. § 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti s tým, že vykonávanie exekučnej činnosti je výkon verejnej moci. Tiež citovala aj § 33 ods. 1 Exekučného poriadku s tým, že ak osobitný zákon neustanovuje inak exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Osobitným zákonom v tomto prípade je zákon NR SR č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnkov. Podľa § 4 ods. 1 tohto zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu. Podľa názoru žalovanej nie je v danom prípade splnená podmienka súdneho konania, a to dostatok aktívnej a pasívnej legitímácie účastníkov súdneho konania.

4. Ďalej uviedla, že žalobca vysporiadal exekučné konanie dobrovoľne a preto v súlade s ust. § 60 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku došlo k upusteniu od vykonania exekúcie. Žalobca vo veci nepodal námietky podľa § 50 Exekučného poriadku, nepodal návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku a nijakým spôsobom nepreukázal, že pokračuje v súdnom konaní, ktorého rozhodnutia tvorili v exekučnom konaní exekučný titul. Žalovaná striktnie postupovala podľa § 46 Exekučného poriadku, nebola účastníčkou základného konania, výsledkom ktorého bol vydaný exekučný titul na základe ktorého ona exekúciu vykonala a preto sa nijakým spôsobom na úkor žalobcu bezdôvodne neobohatila.

5. Žalobca vo svojej reakcii zo dňa 06.10.2017 na č. I. 39 a nasledujúcich spisu k argumentácii žalovanej sa nestotožnil s tvrdením žalovanej, že predmetná žaloba bola podaná predčasne. Potvrdil, že konanie 12C 131/2005 Okresného súdu Rožňava doposiaľ právoplatne skončené nebolo, avšak exekučné tituly na základe ktorých bola vykonávaná exekúcia, a to rozsudok 12C 131/2005-456 zo dňa 27.06.2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom 12C 131/2005-505 zo dňa 20.11.2013 boli právoplatne zrušené uznesením Krajského súdu v Košiciach 6Co 232/2014-517 zo dňa 31.08.2015, a to aj vo výroku o náhrade trov konania a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zrušujúce uznesenie

krajského súdu bolo žalobcovi doručené 19.01.2016 a tento vyslovil presvedčenie, že od uvedeného dátumu mu patrí právo uplatniť vydanie bezdôvodné obohatenia na strane žalovanej súdnou cestou a preto vyjadril nesúhlas s názorom, že predmetný návrh bol podaný predčasne, keďže konanie 12C 131/2005 Okresného súdu Rožňava doposiaľ právoplatne skončené nebolo, a teda doposiaľ ani nebolo právoplatne rozhodnuté o trovách konania. Podľa jeho názoru sa práve z tohto dôvodu javí, že predčasne došlo k vykonaniu exekúcie, keďže ňou došlo k vymoženiu trov právneho zastúpenia vo veci v ktorej o trovách doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

6. Čo sa týka žalovanou citovaného uznesenia NS SR 7Cdo 85/2013 k tejto argumentácii žalovanej žalobca uviedol, že Okresný súd Rožňava vydal dňa 20.11.2013 doplniaci rozsudok 12C 131/2005-505, ktorým zaviazal žalobcu nahradiť oprávnenej U.. R. T. F. trovy súdneho konania vo výške 2.824,86 eur, pričom predmetný doplniaci rozsudok bol vydaný aj napriek skutočnosti, že žalobca podal v zákonnej lehote voči rozsudku 12C 131/2005-456 zo dňa 27.06.2013 odvolanie. S poukazom na § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 30.06.2016 účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Takto Okresný súd Rožňava aj napriek vedomosti o podaní odvolania voči rozsudku 12C 131/2005-456 zo dňa 27.06.2013 vydal po štyroch mesiacoch na to, doplniaci rozsudok, ktorým v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom priznal náhradu trov súdneho konania strane, ktorá nemala vo veci plný úspech, keďže konanie nebolo právoplatne skončené. S poukazom na vyššie uvedený skutkový aj právny stav žalobca vyvodil záver, že bez ohľadu na zrušenie doplnacieho rozsudku, ktorý bol exekučným titulom oprávnená U.. R. T. F. nemala nárok na náhradu trov súdneho konania, keďže predmetné konanie nebolo právoplatne skončené. Priznanie trov právneho zastúpenia účastníkovi pred právoplatným skončením konania sa takto javí ako protiprávne. V citovanom uznesení najvyššieho súdu je práve uvedené, že nie je rozhodujúce, či plnenie bolo dobrovoľné alebo bolo vymožené v exekučnom konaní a teda neobstojí ani argumentácia žalovanej, že žalobca plnil v exekučnom konaní dobrovoľne, resp. nevyužil žiaden z obranných prostriedkov.

7. Čo sa týka námietky nedostatku pasívnej legitímácie vznesenej žalovanou žalobca ani s týmto jej názorom nesúhlasil. V zmysle § 35 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov do vydania poverenia na vykonanie exekúcie je účastníkom konania oprávnený. Po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie sú účastníkmi konania oprávnený a povinný, iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekútora, účastníkom konania je aj exekútor. Pokiaľ ide o postavenie súdneho exekútora - žalovanej vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania, žalobca vyslovil názor, že v danom prípade sa jedná o slobodné povolanie, ktoré má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté. Súdny exekútor vykonáva súdno-exekútorскую činnosť ako slobodné povolanie, a teda aj ako podnikateľskú činnosť za účelom tvorby zisku. V danom prípade uplatňovaný nárok z bezdôvodného obohatenia predstavuje trovy exekučného konania o ktoré sa žalovaná obohatila pri výkone exekučného konania.

8. Žalovaná vo svojej reakcii zo dňa 30.10.2017 (duplika) na č. I. 59 spisu uviedla, že v tomto konkrétnom prípade o trovách exekúcie nerozhodoval exekučný súd, nakoľko v exekučnom konaní nedošlo k zastaveniu exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku a preto nie je možné aplikovať závery obsiahnuté v Náleze Ústavného súdu SR II. ÚS 165/2012, nakoľko žalobca ako povinný uhradil tieto trovy podľa vyčíslenia v upovedomení o začatí exekúcie (§ 201 Exekučného poriadku), čo uvádza vo svojom vyjadrení a exekučné konanie bolo skončené v súlade s ust. § 60 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku a nie podľa ust. § 60 ods. 1 ods. c/ Exekučného poriadku, čo sú úplne iné spôsoby ukončenia exekúcie. Ďalej uviedla, že kým nie je v konaní vedenom na Okresnom súde Rožňava č. j. 12C 131/2005 vydané právoplatné meritórne rozhodnutie, nemá dôvod žalobca domnievať sa, že bol vo veci plne úspešný. Ak žalobca plnil na základe exekučného titulu, ktorý bol dodatočne zrušený, nemôže súd v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia relevantne rozhodnúť o tom, či bezdôvodné obohatenie toho času vzniklo alebo nevzniklo, pretože súd nemôže a ani nevie posudzovať a hodnotiť otázku existencie jeho hmotnoprávneho nároku na zaplatenie pohľadávky, nakoľko tento je riešený v konaní vedenom na Okresnom súde Rožňava 12C 131/2005, ktoré doposiaľ nie je právoplatne skončené. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva v čase vymoženia pohľadávky - trov exekúcie tu bol, tak potom trvá aj naďalej bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok, ktorý právo iba deklaroval bol, či nebol zrušený. Zrušením rozhodnutia na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému

obohateniu toho, komu bolo plnené, len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. S poukazom na nález Ústavného súdu SR z 09.02.2017 II. ÚS 18/2016 žalovaná uviedla, že zrušenie právoplatného rozhodnutia deklaratórnej povahy nezakladá bez ďalšieho právo strany v konaní na vrátenie poskytnutého plnenia, pretože rozhodujúce je, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Zrušenie právoplatného rozsudku by založilo samo osebe právo na vydanie bezdôvodného obohatenia iba v prípade právoplatného rozsudku majúceho konštitutívne účinky. V tomto prípade hmotnoprávny nárok stále trvá, nakoľko až doposiaľ nebolo rozhodnuté vo veci vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 12C 131/2005. Žalovaná teoreticky pripustila, že mohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane oprávneného, nie však súdneho exekútora, ktorý nie je účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 12C 131/2005.

9. Aj v tomto podaní žalovaná namietala nedostatok pasívnej legitímácie, nakoľko uplatnený nárok žalobcu nevyplýva zo súkromného práva. Išlo o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcie štátu a preto na strane exekútora nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Opakovane poukázala na tú skutočnosť, že žalobca bol v exekučnom konaní pasívny a nevyužil žiadne práva, ktoré mu vyplývajú z ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku a je vinou žalobcu, že tento mohol podať návrh na odklad exekúcie v zmysle § 56 ods. 2 Exekučného poriadku z dôvodu, že sa domnieval, že by exekúcia mohla byť zastavená, ale radšej dal pokyn na finančné oddelenie, aby pohľadávku vyplatili a v súčasnosti, aby mal úradník prácu, zamestnáva súd a súdneho exekútora svojimi nelogickými podaniami. V tomto konkrétnom prípade exekučné konanie prebiehalo v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku. Oprávnený predložil právoplatný exekučný titul a trovy exekúcie boli vyčíslené v súlade s platnou legislatívou a bolo právoplatne dňa 17.06.2014 ukončené v súlade s § 60 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku. Právny dôvod na plnenie počas exekučného konania neodpadol, nakoľko exekučné konanie EX 333/2014 bolo ukončené 17.06.2014. Krajský súd v Košiciach vydal uznesenie 6Co 232/2014-517 dňa 31.08.2015, ktorý vec 12C 131/2005 vrátil na ďalšie konanie Okresnému súde Rožňava, pričom doposiaľ nebolo vydané meritórne právoplatné rozhodnutie, teda vo veci stále prebieha konanie a teda de facto dôvod na plnenie ani v súčasnosti neodpadol. Poukázala na to, že v zmysle § 61 Exekučného poriadku navrátenie do pôvodného stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

10. Z reakcie žalobcu zo dňa 15.12.2017 na č. I. 62 a nasledujúcich spisu vyplýva, že v čase realizovania exekučného konania Ex 333/2014 nebolo konanie Okresného súdu Rožňava 12C 131/2005 právoplatne skončené a teda ani jednej zo strán tohto súdneho sporu nesvedčí úspešnosť v konaní. Dokedy nie je konanie 12C 131/2005 Okresného súdu Rožňava právoplatne skončené, nie je možné určiť stranu sporu plne úspešnú v danom konaní, a teda do tohto okamihu nevznikne ani hmotnoprávny nárok na náhradu trov konania. Vzhľadom k uvedenému hmotnoprávny nárok neexistoval ani počas výkonu exekučného konania, keďže dopĺňací rozsudok 12C 131/2005-505 zo dňa 20.11.2013 - exekučný titul bol priznaný nárok na náhradu trov konania strane, ktorá v tej dobe nebola úspešná v spore, keďže voči meritórnemu rozhodnutiu bolo v stanovenej lehote podané odvolanie. Úvaha žalovanej o spôsobe skončenia exekučného konania nemá vplyv na skutočnosť, že z jej strany došlo k bezdôvodnému obohateniu. Spôsob skončenia exekučného konania má vplyv na výšku odmeny žalovanej, avšak bez ohľadu na výšku odmeny zo strany žalovanej došlo k majetkovému prospechu, ktorý získala z výkonu exekúcie, ktorej exekučný titul dodatočne odpadol. Ohľadom tvrdení žalovanej, že navrátenie do pôvodného stavu je v exekučnom konaní vylúčené žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob 126/2013 zo dňa 31.07.2013 v ktorom bolo konštatované, že vymoženie sumy v exekučnom konaní nebráni tomu, aby sa žalobca úspešne domáhal jej vydania voči žalovanému práve z dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia, ktorý titul mu jedine umožní získať späť plnenie pre ktoré odpadol zákonný dôvod.

11. Z podania žalovanej zo dňa 13.03.2018 na č. I. 92 spisu súd zistil, že táto upozornila na to, že čo sa týka nález Ústavného súdu SR II. ÚS 165/2012 trovy exekúcie boli v predmetnom náleze riešené tak, že tieto boli priznané exekučným súdom pri zastavení exekúcie podľa ust. § 200 ods. 5 Exekučného poriadku, kedy trovy exekúcie boli priznané uznesením Okresného súdu Žilina v konaní Er 26/2009, ktoré bolo následne zrušené a teda neexistovalo žiadne rozhodnutie o trovách exekúcie alebo tými, ktoré uhradil žalobca v exekučnom konaní ako povinný v súlade s § 201 Exekučného poriadku. V tomto konkrétnom prípade o trovách exekúcie nerozhodoval exekučný súd, nakoľko v exekučnom konaní nedošlo k zastaveniu exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku a preto nie je možné aplikovať závery obsiahnuté v náleze Ústavného súdu SR II. ÚS 165/2012, nakoľko povinný - žalobca uhradil tieto trovy

podľa vyčíslenia v upovedomení o začatí exekúcie - § 201 Exekučného poriadku, čo uvádza vo svojom vyjadrení a exekučné konanie bolo ukončené v súlade s § 60 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku. V ďalšom texte citovala rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 5Co 105/2015 zo dňa 17.06.2015 v zmysle ktorého súdna exekútorka vykonávala činnosť ako zverený výkon štátnej moci s tým, že na súdnu exekútorku sa pri výkone exekučnej činnosti vzťahuje právny režim náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z.. Pri realizácii úkonov exekučného konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak ako predstaviteľ verejnej moci podieľa sa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania. V ďalšej časti žalovaná uviedla, že v súvislosti s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie a jeho odmene je jeho postavenie odlišné. Exekučný poriadok priznáva súdnemu exekútorovi postavenie účastníka konania, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie. Postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania v zmysle citovaného nálezu Ústavného súdu SR je v tomto smere také, že exekútor vykonáva slobodné povolanie, ktoré má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorého majetkové práva môžu byť pri rozhodovaní orgánov verejnej moci dotknuté. Na druhej strane ústavný súd nespochybnil svoje predchádzajúce závery vyplývajúce z nálezu PL ÚS 49/03 v zmysle ktorých sa zodpovednosť za škodu pri výkone exekučnej činnosti súdneho exekútora prenáša na štát a aplikuje sa naň právny režim zák. č. 514/2003 Z. z.. V prejednávanej veci však samotný nálež Ústavného súdu SR II. ÚS 165/2012 reagoval na tú procesnú situáciu, kedy v rámci samotného exekučného konania došlo k zrušeniu rozhodnutia na základe ktorého medzitým došlo k vymoženiu odmeny súdnej exekútorky, čo však nie je prejednávaný prípad.

12. Na pojednávaní dňa 25.06.2018 zástupca žalobcu zotrval na podanom žalobnom návrhu ako aj na všetkých písomných vyjadreniach v predmetnom konaní. Čo sa týka jeho nároku na zaplatenie 5,05 % ročného úroku z omeškania zo sumy 379,08 eur od 20.01.2016 do 15.03.2016 a 5 % úroku z omeškania zo sumy 379,08 eur od 12.08.2016 do 17.08.2017 v tejto časti zobral návrh späť, keďže mal za to, že žalovaná v tom čase ešte nebola v omeškaní a dátum jej omeškania následne odvodil od dátumu podania žalobného návrhu na súde, ktorý bol 17.08.2017.

13. Žalovaná na tom istom pojednávaní tiež zotrvala na svojich písomných podaniach počas konania, hlavne na odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 19.09.2017 a zhrnula, že jej vyjadrenia sa opierajú o rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 5Co 105/2015 zo dňa 17.06.2015 a v tejto súvislosti poukázala na § 220 ods. 3 CSP, ktorý uvádza, že ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

14. Z rozsudku Okresného súdu Rožňava č. k. 12C 131/2005-456 zo dňa 27.06.2013 súd zistil, že účastníkmi tohto konania bol ako žalobca Košický samosprávny kraj a žalovanými U. I., U.. R. T. F. a ČSOB, a.s. Bratislava. Predmetom konania bolo určenie neplatnosti právnych úkonov. Z citovaného rozsudku z jeho petitu vyplýva, že žaloba žalobcu bola ohľadom neplatnosti prevodu nehnuteľného majetku medzi U. I. ako predávajúcim a U.. R. T. F. ako kupujúcou na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Rožňava pod č. V 1354/03 a V 486/04 zamietnutý. V ďalšom odseku petitu citovaného rozsudku súd zamietol žalobu žalobcu ohľadom neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok v k. ú. E. vedený na LV č. XXXX, ktorá zmluva bola registrovaná pod č. V 1739/03 a ktorá bola uzavretá medzi U.. R. T. F. a Istrobankou a.s. Bratislava. V tretej časti petitu súd zastavil konanie o zriadení záložného práva na nehnuteľný majetok zapísaný na LV č. XXXX k. ú. E. pod č. V 848/03, ktorá zmluva bola uzavretá medzi U. I. a Istrobankou, a.s.. V štvrtej časti petitu súd zastavil konanie ohľadom neplatnosti kúpnej zmluvy medzi žalovaným v 1. rade a žalovanou v 2. rade ohľadom parcely č. 2332/2. O trovách konania prvostupňový súd v tomto rozhodnutí nerozhodol.

15. Z rovnopisu odvolania zo dňa 16.07.2013 na č. I. 68 spisu súd zistil, že toto odvolanie podal Košický samosprávny kraj voči rozsudku Okresného súdu Rožňava 12C 131/2005-456 zo dňa 27.06.2013 a toto odvolanie bolo doručené Okresnému súdu Rožňava 17.07.2013, čo vyplýva z doručenky na č. I. 69 spisu.

16. Z dopíňacieho rozsudku Okresného súdu Rožňava 12C 131/2005-505 zo dňa 20.11.2013 na č. I. 9 a nasledujúcich spisu súd zistil, že týmto dopíňacím rozsudkom Okresný súd Rožňava zaviazal žalobcu Košický samosprávny kraj zaplatiť žalovanému v 1. rade U. I. trovy konania vo výške 1.854,85 eur a žalovanej v 2. rade U.. R. T. F. trovy konania vo výške 2.824,86 eur.

17. Z upovedomenia o začatí exekúcie EX 333/2014-7 Exekútorského úradu Michalovce, U.. U. K. zo dňa 09.06.2014 na č. I. 11 spisu súd zistil, že táto upovedomila žalobcu ako povinného, že v citovanom konaní bude vymáhať pohľadávku oprávnenej U.. R. T. F., a to vo výške 2.824,86 eur, poplatok za udelenie poverenia 16,50 eur, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní 217,29 eur a trovy exekúcie v úhrnnej výške 1.334,40 eur. Zároveň súdna exekútorka poučila Košický samosprávny kraj ako povinného, že ak si svoju povinnosť vyplývajúcu z tohto upovedomenia splní v lehote 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie trovy exekúcie budú predstavovať 1/2 na odmene exekútora 367,20 eur a hotové výdavky sumu 11,88 eur.

18. Z konečného vyúčtovania exekučného konania podľa ust. § 60 ods. 2 Exekučného poriadku z 19.06.2014 na č. I. 12 spisu súd zistil, že súdna exekútorka U.. U. K. oznámila Košickému samosprávnemu kraju okrem iných aj to, že na základe tohto konečného vyúčtovania exekučného konania boli realizované úhrady povinného, a to istina 2.824,86 eur, poplatok za udelenie poverenia 16,50 eur, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní 217,29 eur, polovičná odmena exekútora 306,- eur + 20 % DPH - 61,20 eur, hotové výdavky 9,90 eur + 20 % DPH - 1,98 eur.

19. Z faktúry č. F140174 zo dňa 18.06.2014 na č. I. 20 spisu súd zistil, že U.. U. K. fakturovala Košickému samosprávnemu kraju citovanou faktúrou sumu 379,08 eur, ktorá suma bola zaplatená zálohou.

20. Z uznesenia Krajského súdu v Košiciach 6Co 232/2014-517 zo dňa 31.08.2018 súd zistil, že citovaným uznesením bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa 12C 131/2005-456 zo dňa 27.06.2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo dňa 20.11.2013 12C 131/2005-505 vrátane výroku o náhrade trov konania vo vzťahu medzi účastníkmi a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

21. Z rozsudku Okresného súdu Rožňava 12C 131/2005-557 zo dňa 18.01.2016 na č. I. 73 - 78 spisu súd zistil, že o predmetnom nároku vyššie uvedených účastníkov bolo opätovne rozhodnuté, a to tak, že prevod nehnuteľného majetku na základe zmluvy medzi U. I. ako predávajúcim a kupujúcim U.. R. T. F. na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený pod č. V 1354/03 a V 486/04 je neplatný. V ďalšej časti petitu rozsudku súd určil, že zriadenie záložného práva zmluvou o zriadení záložného práva medzi U.. R. T. F. a Istrobankou, a.s. Bratislava je neplatná. V tretej časti petitu rozsudku súd zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi - Košickému samosprávnemu kraju trovy tohto konania vo výške 1.333,90 eur.

22. Z doložky právoplatnosti a vykonateľnosti k tomuto rozsudku 12C 131/2005 z 18.01.2016 na č. I. 79 spisu súd zistil, že tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 18.07.2017 okrem rozhodnutia o trovách konania, ktoré rozhodnutie bolo zrušené.

23. Z rozsudku Krajského súdu v Košiciach 6Co 80/2016 zo dňa 27.06.2017 súd zistil, že citovaným rozsudkom odvolací súd rozsudok Okresného súdu Rožňava 12C 131/2005-557 zo dňa 18.01.2016 potvrdil vo výroku súdu prvej inštancie, ktorým bola určená neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným v 1. rade a žalovanou v 2. rade 20.08.2003 a ktorej vklad bol povolený v konaní V 1354/02 a tiež aj ďalší výrok prvostupňového rozsudku o určení, že záložná zmluva uzavretá 20.10.2003 medzi U.. R. T. F. a Istrobankou, a.s. Bratislava je neplatná. Súd zároveň zrušil rozsudok vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

24. V článku 72 na str. 15 rozsudku krajského súdu je uvedené, že výrok o náhrade trov konania je nepreskúmateľný, lebo súd prvej inštancie rozhodol o trovách podľa vyúčtovania žalobcu v ktorom vyúčtovaní sú uplatňované aj úkony za zastupovanie nielen žalobcu a jeho právneho predchodcu, ale aj Nemocnice s poliklinikou, a.s.. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania vo vzťahu medzi stranami sporu s prihliadnutím na úspech strán sporu v konaní s poukazom na § 396 ods. 3 CSP.

25. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

26. Podľa § 451 ods. 2 citovaného zákona bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

27. Podľa § 458 ods. 1 citovaného zákona musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

28. Podľa § 517 ods. 1 citovaného zákona dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

29. Podľa § 517 ods. 2 citovaného zákona ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

30. Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

31. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na úkor koho bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný.

32. Predpokladom zodpovednosti za získané bezdôvodné obohatenie nie je protiprávne konanie obohateného, ani jeho zavinenie, ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva.

33. Skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol dopadá na tie prípady, keď v okamihu poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti stratil svoje právne účinky - odpadol.

34. Okamihom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením.

35. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť.

36. Čo sa týka odporu proti platobnému rozkazu zo dňa 19.09.2017 v ktorom žalovaná namietala správnosť doručenia predmetného platobného rozkazu, a to z dôvodu, že tento bol doručený a prevzatý jej zamestnankyňou, ktorá je síce splnomocnená na preberanie pošty, ale tej, ktorá sa týka výkonu jej povolania súdnej exekútorke a týka sa jednotlivých exekučných konaní k tejto námietke súd uvádza, nasledovne: je vecou súdnej exekútorke v akom rozsahu táto poverila svoju splnomocnenú zamestnankyňu na preberanie pošty. Platobný rozkaz bol žalovanej zaslaný doporučené do vlastných rúk poštou. Adresa žalovanej je uvedená U.. U. K., M.. O. XX, U., C.: XX XXX XXX. Obsah zásielky je uvedený ako platobný rozkaz spolu s návrhom a poučením. Z pečiatky splnomocnenca je zrejmé, že táto obsahuje Exekútorský úrad, 071 01 Michalovce, súdna exekútorka U.. U. K.. Je vecou pošty, aby posúdila, či rozsah splnomocnenia sa vzťahuje aj na doručenie zásielok adresovaných do vlastných rúk. Pošta zrejme rozsah splnomocnenia preskúmala a splnomocnenkyňa predmetnú zásielku vydala. Podľa názoru súdu mala aj splnomocnenkyňa povinnosť prečítať si čo zásielka obsahuje, čo nebolo vôbec tajné a čo je aj výslovne uvedené na samotnej doručenke a mala sa ohradiť takémuto doručeniu, že takéto doručenie musí byť realizované priamo súdnej exekútorke a nie prostredníctvom splnomocnenca. Súd absolútne nemohol toto doručenie nijakým spôsobom ovplyvniť a podľa názoru súdu boli zo strany súdu splnené všetky zákonom predpísané podmienky na jeho doručenie. Je potrebné dodať, že žalovaná včas podala voči platobnému rozkazu opravný prostriedok - odpor a preto tento bol následne aj uznesením zo dňa 20.09.2017 zrušený. Z vyššie uvedeného je nesporné, že platobný rozkaz bol žalovanej doručený a že táto využila možnosť opravného prostriedku voči tomuto platobnému rozkazu.

37. Čo sa týka bodu 2. odporu proti platobnému rozkazu, a to tvrdenia žalovanej, že predmetný návrh bol podaný predčasne, nakoľko došlo k zrušeniu rozsudku Okresného súdu Rožňava 12C 131/2005-456 zo dňa 27.06.2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom 12C 131/2005-505 zo dňa 20.11.2013, ktorý bol v danom prípade exekučným titulom, a to uznesením Krajského súdu v Košiciach 6Co 232/2014-517 zo dňa 31.08.2015 a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a teda, ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok, ktorý toto právo iba deklaroval, bol či nebol zrušený. Zrušením rozhodnutia na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Súd sa s týmto názorom nestotožnil. Rozhodne zrušené rozsudky 12C 131/2005 zo dňa 27.06.2013 a dopĺňací rozsudok 12C 131/2005-505 zo dňa 20.11.2013 neboli deklaratórne rozsudky. Prvostupňový súd o nárokoch uplatnených v citovanom konaní rozhodol podľa stavu, ktorý sa mu javil platný a zákonný ku dňu vydania týchto rozhodnutí. Skutočnosť však bola taká, že obidve tieto rozhodnutia vrátane dopĺňacieho rozsudku, ktorý bol exekučným titulom pre konanie žalovanej EX 333/2014 bol zrušený a týmto momentom došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, lebo neexistoval v momente zrušenia žiaden právny dôvod na základe ktorého by mal žalobca plniť oprávnenej U.. R. T. F. a tiež vymožená istina sa takto stala plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol a preto aj trovy exekúcie, ktoré žalobca žalovanej uhradil mali za následok zmenšenie jeho majetku na úkor žalovanej. Tá skutočnosť a tvrdenie, že ako dopadne konanie 12C 131/2005 po vyššie uvedených zrušeníach na Okresnom súde Rožňava je pre uplatnenie nároku v tomto konaní právne bezvýznamná.

38. Čo sa týka ďalšej námietky žalovanej, a to nedostatku pasívnej legitímácie, nakoľko uplatnený nárok žalobcu nevyplýva zo súkromného práva ide o verejnoprávny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcií štátu a preto na strane exekútora nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka k tomuto súd uvádza, že všetky odpovede na tieto tvrdenia žalovanej sú obsiahnuté v náleze Ústavného súdu SR II. ÚS 165/2012-45 zo dňa 13.02.2013, konkrétne v článku 30. citovaného nálezu, kde ústavný súd spomína svoj predchádzajúci nález PL. ÚS 49/03 v ktorom je právne postavenie exekútora determinované tým, že vykonáva úlohy verejnej moci a z tohto dôvodu sa naňho nevzťahujú iné kritéria než na právne postavenie subjektov, ktoré nevykonávajú verejnú - štátnu moc. Exekútor vykonáva v zásade úlohy štátneho orgánu a z toho vyplýva aj to, že jeho právne postavenie, práva a povinnosti a obmedzenia zákon ustanovuje v úzkej spojitosti s týmto jeho osobitným postavením. Exekútor sa takto podieľa na plnení pozitívnych záväzkov štátu v súvislosti s realizáciou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu. V článku 32. citovaného nálezu ďalej ústavný súd uvádza, že čo sa týka postavenia súdneho exekútora výkon exekučnej činnosti predstavuje zverený výkon štátnej moci, čo upravuje Exekučný poriadok v § 5 ods. 2. Z tohto dôvodu sa na súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti vzťahuje aj právny režim náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a pri realizácii úkonov exekučného konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak, ako predstaviteľ verejnej moci podieľa sa na plnení pozitívnych záväzkoch štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania. V článku 33. citovaného nálezu však ústavný súd uvádza, že postavenie súdneho exekútora v súvislosti s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie a o jeho odmene je jeho postavenie odlišné. Exekučný poriadok v ust. § 37 ods. 1 priznáva súdному exekútorovi postavenie účastníka konania, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie a pri rozhodovaní o trovách postavenie súdneho exekútora je postavenie osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánu verejnej moci dotknuté. Súdny exekútor vykonáva exekútorскую činnosť ako slobodné povolanie, a teda aj ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku. Ústavný súd preto posudzuje porušenie práv súdneho exekútora súvisiacich s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie alebo odmene exekútora, pretože v tomto postavení je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd. V článku 34. ústavný súd uvádza, že ako nositeľ základných práv a slobôd a osoba vykonávajúca slobodné podnikanie však v tejto pozícii nemôže byť súdny exekútor zároveň v postavení nositeľa štátnej moci a preto sa ústavný súd nestotožňuje s argumentáciou o tom, že v štádiu exekučného konania, kedy exekučný súd autoritatívne rozhodoval o trovách exekučného konania a teda aj o odmene exekútora, vystupoval exekútor voči sťažovateľke ako nositeľ zvrchovanej moci a bol oprávnený jednostranne zakladať práva alebo povinnosti. V tomto štádiu konania má súdny exekútor postavenie účastníka konania a o jeho právach a povinnostiach rozhoduje exekučný súd. V článku 35. citovaného nálezu ústavný súd sa odvoláva na judikát Najvyššieho súdu ČR 30Cdo 3810/2007 s tým, že zrušením rozhodnutia na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že

právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, to znamená, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. Zrušením rozhodnutia tak odpadáva právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením. Ústavný súd v článku 36. citovaného nálezu ďalej uvádza, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať.

39. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že žalovaná v konaní EX 333/2014, čo sa týka trov konania mala postavenie účastníka konania a preto aj v tomto konaní je pasívne vecne legitimovaným účastníkom.

40. Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu o ktorých v konaní ide, stačí ak podá žalobu alebo, aby bola proti nemu podaná žaloba. Či však bude žalobca v spore úspešný závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu z ktorého odvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinností, ktoré sú predmetom konania sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitimácia.

41. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho vzťahu - žalobca nie je nositeľom tohto hmotnoprávneho oprávnenia o ktoré v konaní ide. O nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide naopak vtedy, ak ten o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti o ktorú v tomto konaní ide. S poukazom na nález ústavného súdu mal súd za preukázané, že žalovaná je v predmetnom konaní vecne pasívne legitimovaným subjektom, keďže náhrada škody v zmysle príslušných ustanovení zákona NR SR č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnkov prichádza do úvahy až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať.

42. Čo sa týka ďalšej argumentácie žalovanej obsiahnutej v odpore proti platobnému rozkazu pod bodom 4. v súvislosti s podaným návrhom žalobcu žalovaná uviedla, že žalobca vysporiadal exekučné konanie dobrovoľne a preto v súlade s ust. § 60 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku došlo k upusteniu od vykonania exekúcie, teda že žalobca vo veci nepodal návrh na odklad exekúcie a nijakým spôsobom nepreukázal, že pokračuje v súdnom konaní súd k tomuto udáva, že k upusteniu od vykonania exekúcie nedošlo na základe § 60 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku, ale na základe § 46 ods. 8 Exekučného poriadku platného a účinného ku dňu 19.06.2014 a na základe § 60 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku došlo zo strany žalovanej len k vráteniu poverenia súdu, ktoré bolo vydané exekútorovi a nie k upusteniu od vykonania exekúcie, ako to tvrdí žalovaná. Na tomto mieste súd poukazuje na obsah upovedomenia o začatí exekúcie EX 333/2014-7 zo dňa 09.06.2014, kde žalovaná poučila žalobcu o tom, aké budú následky, ak tento splní pohľadávku dobrovoľne a v určenej lehote, teda žalobca sa riadil týmto jej poučením, ktoré má oporu v zákone a tá skutočnosť, či tento podal alebo nepodal návrhy na odklad exekúcie a podobne nemôžu mať za následok, že z jej strany nedošlo k bezdôvodnému obohateniu. Naopak, ak by žalobca tieto námietky podal exekučné konanie by sa predražilo a vzťahovali by sa na trovy žalovanej úplne iné ustanovenia.

43. Čo sa týka ďalšej argumentácie žalovanej v jej podaní zo dňa 30.10.2017 na č. I. 59 spisu k tomuto súd udáva, že žalobca si mohol uplatniť svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia momentom, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo tak, ako to vyššie uvádza a nemusel čakať na meritórne rozhodnutie Okresného súdu Rožňava v konaní 12C 131/2005, ale pri hypotetickom pripustení argumentácie žalovanej faktom zostáva, že žalobca v konečnom dôsledku bol v tomto konaní úspešný, čo je vyššie uvedené a boli mu priznané aj trovy konania v konečnom rozhodnutí, i keď neprávoplatne, lebo tieto neboli vyúčtované správne. Základ priznania trov konania však nepoprel ani krajský súd podľa zásady úspešnosti vo veci (§ 255 ods. 1 CSP).

44. Čo sa týka ďalšieho vyjadrenia žalovanej zo dňa 13.03.2018 na č. I. 92 spisu, kde uvádza, že v tomto konkrétnom prípade o trovách exekúcie nerozhodoval exekučný súd, nakoľko v exekučnom konaní nedošlo k zastaveniu exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku a preto nie je možné aplikovať

závery obsiahnuté v náleze Ústavného súdu SR II. ÚS 165/2012, nakoľko povinný - žalobca uhradil tieto trovy podľa vyčíslenia v upovedomení o začatí exekúcie a exekučné konanie bolo ukončené v súlade s ustanovením § 60 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku a že na daný stav je potrebné aplikovať rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 5Co 105/2015 zo dňa 17.06.2015 súd udáva, že s týmto názorom žalovanej sa opäť súd prvej inštancie nestotožnil a v zmysle § 220 ods. 3 CSP jej podáva toto vysvetlenie: Závery Krajského súdu v Trenčíne obsiahnuté v rozsudku 5Co 105/2015 zo dňa 17.06.2015 nie je možné aplikovať na tento skutkový stav zistený v konaní 5C 57/2017 Okresného súdu Michalovce, a to z toho dôvodu, že Krajský súd v Trenčíne v dôvodoch svojho rozhodnutia jednak cituje závery ku ktorým došiel Ústavný súd SR vo svojom náleze II. ÚS 165/2012-45 zo dňa 13.02.2013 vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline 7Co 249/2011-126 konštatuje, že súdna exekútorka vymohla svoje trovy v konaní Okresného súdu Žilina 3Er 2249/2012 nie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ale trovy exekútorky boli priznané na základe uznesenia Okresného súdu Žilina 3Er 2249/2012 v dôsledku vznesených námietok a tento súd námietky povinného proti trovám exekúcie zamietol. Toto uznesenie sa stalo právoplatným a vykonateľným 08.01.2012 a tým, že voči tomuto rozhodnutiu sa povinný - žalobca neodvolal rozhodnutie, ktorým boli zamietnuté námietky povinného proti trovám exekúcie, teda zrušené v konečnom dôsledku nebolo a medzitým došlo k vymoženiu nielen istiny, príslušenstva ale aj samotnej odmeny súdnej exekútorky. S takýmto stavom sa ústavný súd vo svojom náleze II. ÚS 165/2012 nevyssporiadal, lebo tam bola iná dôkazná situácia. Okresný súd Michalovce tvrdí, že iná dôkazná situácia je aj práve v konaní 5C 57/2017 tunajšieho súdu, keďže žalovanej neboli priznané trovy exekúcie na základe rozhodnutia súdu, ale ich dobrovoľným zaplatením zo strany žalobcu, čo malo za následok upustenie od výkonu exekúcie podľa § 46 ods. 8 Exekučného poriadku platného a účinného k 19.06.2014 a následne k vráteniu poverenia súdu podľa § 60 ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku. Žalovanej takto neboli trovy exekučného konania priznané žiadnym rozhodnutím zo strany súdu.

45. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná. Rozsudkom Okresného súdu Rožňava 12C 131/2005-456 zo dňa 27.06.2013 tento súd zamietol žalobu o určenie neplatnosti právnych úkonov voči ktorému rozhodnutiu podal žalobca včas odvolanie. Okresný súd Rožňava vydal 20.11.2013 dopĺňací rozsudok č. 12C 131/2005-505, ktorým zaviazal žalobcu nahradiť oprávnenej U.. R. T. F. trovy súdneho konania vo výške 2.824,86 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe tohto dopĺňacieho rozsudku vydal Okresný súd Košice I. pod č. 5802 080733* dňa 27.05.2014 poverenie na vykonanie exekúcie pre žalovanú v zmysle § 47 a nasledujúcich zák. č. 233/1995 Z. z. - Exekučný poriadok. Žalovaná dňa 09.06.2014 vydala vo veci upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré doručila okrem iných aj žalobcovi a ktorý na základe tohto upovedomenia plnil žalovanej tak, že uhradil samotnú istinu, poplatok za udelenie poverenia, trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní ako aj polovičnú odmenu exekútorky, čo táto potvrdila dňa 19.06.2014 v konečnom vyúčtovaní exekučného konania podľa § 60 ods. 2 Exekučného poriadku. Ďalej mal súd za preukázané, že rozsudok 12C 131/2005-456 zo dňa 27.06.2013 ako aj dopĺňací rozsudok 12C 131/2005-505 zo dňa 20.11.2013 boli zrušené uznesením Krajského súdu v Košiciach 6Co 232/2014-517 dňa 31.08.2015. K uvedenému dňu, resp. ku dňu kedy toto rozhodnutie krajského súdu bolo doručené sporovým stranám a na základe ktorého sporové strany prijali plnenie od žalobcu, vzniklo týmto bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nakoľko došlo k plneniu z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Keďže žalovaná ako súdna exekútorka v súvislosti s trovami exekúcie s poukazom na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 165/2012-45 zo dňa 13.02.2013 mala postavenie osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté súd mal za to, že týmto momentom aj jej vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré bola povinná oprávnenému vrátiť. Keďže žalovaná si túto svoju zákonnú povinnosť nesplnila, súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

46. Keďže žalobca zbral svoj návrh, čo sa týka úrokov z omeškania za čas od 20.01.2016 do 17.08.2017 späť súd v zmysle § 145 ods. 2 CSP v tejto časti konanie zastavil.

47. Súd mal za to, že nárok žalobcu čo sa týka zaplatenia 5 % úroku z omeškania za čas od 18.08.2017 do zaplatenia mal oporu v citovanom § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a preto s poukazom na § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., keďže základná úroková sadzba ECB v období od 16.03.2016 je 0,00 % súd priznal žalobcovi 5 % ročný úrok z omeškania od 18.08.2017, teda odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby v tomto konaní súdu.

48. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že ich náhradu úspešnému žalobcovi priznal. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP osobitným rozhodnutím.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na tunajšom súde.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 CSP uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Ak povinnosť uložená v tomto rozhodnutí nebude splnená, môže sa oprávnená osoba svojho nároku domáhať návrhom na vykonanie exekúcie.